

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โครงสร้างประชากรผู้สูงอายุของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีจำนวนประชากรสูงอายุมากขึ้น และเมื่อมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว สภาพสังคมมีการเปลี่ยนแปลงจากระบบเครือญาติที่สามารถดูแลช่วยเหลือกันได้อย่างใกล้ชิด มาเป็นสังคมเมืองที่ประชากรวัยเด็กและวัยทำงานต่างเร่งรีบออกจากที่อยู่อาศัยไปทำงาน หรือทำกิจกรรมต่างๆ โดยไม่มีเวลาดูแลผู้สูงอายุ มีการพัฒนาที่อยู่อาศัย เทคโนโลยีต่างๆ ที่ก้าวล้ำเกินความสามารถของผู้สูงอายุที่จะเข้าไปใช้งาน และการเข้าถึงยังสถานที่สาธารณะต่างๆ ในหลายแห่ง ยังขาดมาตรฐานที่ผู้สูงอายุสามารถเข้าไปใช้งานได้ ผู้สูงอายุจะมีปัญหาด้านสุขภาพอนามัย ด้านการเงินและเรื่องที่อยู่อาศัย ส่งผลกระทบต่อเกิดความต้องการการดูแลเพิ่มขึ้นทั้งการดูแลภายในครอบครัวและสถานบริการสาธารณะ รวมทั้งสวัสดิการสังคม (ไตรรัตน์ จารุทัศน์. 2552 : 4)

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรของประเทศไทยอยู่ในระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยในปี พ.ศ. 2503 มีประชากรผู้สูงอายุ (อายุ 60 ปีหรือมากกว่า) มีจำนวน 1.21 ล้านคน เพิ่มขึ้นเป็น 5 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2543 และ 7.6 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2553 และคาดหมายว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 11 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2563 การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้กำลังนำประเทศไทยไปสู่สถานะ และที่เรียกว่า “ภาวะประชากรสูงอายุ” (Population ageing) ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา ได้รับการคาดหมายว่าสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นถึงระดับร้อยละ 11 ในปี พ.ศ. 2543 ขณะที่ตามเกณฑ์ขององค์การสหประชาชาติได้กำหนดว่า “ภาวะประชากรสูงอายุ” เมื่อสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 7 ของประชากรทั้งหมด ดังนั้นประเทศไทยได้เข้าสู่ระยะภาวะประชากรสูงอายุในราวปี พ.ศ. 2547-2548 แล้ว (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานผู้สูงอายุแห่งชาติ. 2544 : 9 – 14) นอกจากนี้หากพิจารณาเฉพาะภาคกลางซึ่งประกอบด้วยจังหวัดชัยนาท จังหวัดสระบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง มีจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2538 ร้อยละ 11.81 เป็นร้อยละ 14.73 ในปี พ.ศ. 2548 และคาดการณ์ว่าจะเป็นร้อยละ 16.13 ในปี พ.ศ. 2553 โดยคาดว่าจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีผู้สูงอายुर้อยละ 12.3 (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2551 : 42)

อาจกล่าวได้ว่าผู้สูงอายุเป็นผู้ที่มีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงไปในทางเสื่อมถอยมีปัญหาเกิดขึ้นหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ เศรษฐกิจ และสังคม การที่ผู้สูงอายุจะสามารถรักษาความสมดุลของชีวิตและปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้นั้น ย่อมเกิดจากปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยภายนอกของผู้สูงอายุ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้สูงอายุ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ การรับรู้ และการปฏิบัติตัวของผู้สูงอายุ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย ครอบครัว ชุมชน แหล่งบริการต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งที่จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้สูงอายุได้รับการตอบสนองความต้องการซึ่งจะทำให้ผู้สูงอายุมีพฤติกรรมและแบบแผนการดำเนินชีวิตที่ดี มีความเป็นอยู่ที่ดี อันจะนำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีที่สุดในที่สุด

ผู้สูงอายุปัจจุบันส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัวหรือบุตรหลานและผู้สูงอายุที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบุตรหลาน ก็ได้รับการเยี่ยมเยียนหรืออุปถัมภ์เกื้อหนุนจากบุตรในสัดส่วนที่สูง มีเพียงส่วนน้อยมากที่จะต้องอยู่คนเดียวจริง ๆ (นภาพร ชโยวรรณ. 2542 :19) หากพิจารณาถึงสังคมที่แวดล้อมผู้สูงอายุจะเห็นได้ว่าประกอบด้วย หน่วยสังคมที่เล็กที่สุด คือ ครอบครัว และขยายขึ้นเป็นสังคมในชุมชน หรือหมู่บ้านที่ผู้สูงอายุพักอาศัยจนถึงระดับมหภาค คือ ระดับประเทศ ซึ่งจะพบว่าในบรรดาสังคมที่แวดล้อมนี้ สถาบันครอบครัวเป็นเครือข่ายที่สำคัญที่สุด ที่มีบทบาทในการอุปถัมภ์ผู้สูงอายุทุกรูปแบบทำให้ผู้สูงอายุที่มีความรู้สึกรอบอุ้มและมีความมั่นคงในจิตใจ เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดในครอบครัวของตนเองและลูกหลาน (ศศิพัฒน์ ยอดเพชร. 2544 : 54) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยหลายโครงการ พบว่าการให้การดูแล เกื้อหนุนผู้สูงอายุไทยเท่าที่ผ่านมา มักจะจำกัดขอบเขตของความรับผิดชอบ ได้เพียงเฉพาะกลุ่มสมาชิกในครอบครัวของผู้สูงอายุ องค์การสหประชาชาติได้กำหนดให้ปี ค.ศ. 1999 (พ.ศ.2542) เป็นปีสากลว่าด้วยผู้สูงอายุ” (Towards a Society for all Ages) เพื่อลดช่องว่างในสังคมระหว่างผู้สูงอายุกับบุคคลวัยอื่นๆ และเห็นว่าผู้สูงอายุสมควรได้รับการเอาใจใส่จากสังคมในด้านต่างๆ ดังนี้ คือ ความเป็นอิสระ (Independence) การมีส่วนร่วม (Participation) การดูแลเอาใจใส่ (Care) การบรรลุเป้าหมายของตนเอง (Self-fulfillment) และความมีศักดิ์ศรี (Dignity)

จากโครงสร้างของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ประชากรวัยผู้สูงอายุประสบปัญหามากขึ้น เพราะแต่เดิมลักษณะครอบครัวไทยเป็นครอบครัวขยาย บรรดาสมาชิกในครอบครัวมีความกตัญญูและทำหน้าที่เลี้ยงดูพ่อแม่และปู่ ย่า ตา ยาย แต่เพราะสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันนั้นทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปเป็นสังคมแบบครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ถึงแม้ว่ามีจะมีรายได้เพียงพอที่สามารถเลี้ยงดูได้ แต่ปัญหาคือ ไม่มีเวลาดูแลผู้สูงอายุ (ยุวดี กฤษวัฒนากรณ์. 2536 : 3)

แม้ปัจจุบันปัญหาของผู้สูงอายุยังไม่เห็นได้ชัด ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่น แต่การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสังคมไทย เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม ประเพณี และการอพยพย้ายถิ่น เป็นต้น ย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพของผู้สูงอายุเป็นอย่างมาก ผู้สูงอายุที่อยู่ในเมืองจะประสบปัญหามากขึ้น โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่มีฐานะยากจน และผู้ที่ไม่มียุทธหลานดูแล ส่วนผู้สูงอายุที่ฐานะดี ก็อาจจะเกิดปัญหาการอยู่ร่วมกับคนต่างวัย ต่างความรู้ ต่างประสบการณ์ได้เสมอ (ประพิมพ์ดาว สุคนธ์. 2526 : 14)

ดังนั้น การให้ครอบครัวหันมาให้ความสำคัญและดูแลผู้สูงอายุ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านจิตใจ ด้านร่างกาย และด้านสังคม จะช่วยเสริมสร้างให้สถาบันครอบครัวมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และลดปัญหาด้านต่างๆ ของผู้สูงอายุ

ในประเทศไทย ระบบและรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีขอบข่ายจำกัด นอกจากนั้นแบบแผนการให้บริการก็ยังไม่เป็นระบบและรูปแบบที่ดีพอ ผู้สูงอายุในประเทศไทยนับว่ายังได้รับความสนใจดูแลน้อยทั้งจากภาครัฐและเอกชน นโยบายและบริการต่างๆ ที่เกี่ยวกับผู้สูงอายุมักได้รับการมองว่าเป็นเรื่องไม่เร่งด่วน และมีความสำคัญเป็นอันดับรองเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรกลุ่มอื่น ในการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นคือ งานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุได้ส่งผลให้เกิดประโยชน์แก่ผู้สูงอายุเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ไม่สามารถกระจายได้ทั่วถึงและตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของผู้สูงอายุ (ระพีพรรณ หอมคำ และคณะ. 2542 : 62) และไม่ได้มีการกระจายไปสู่ผู้สูงอายุในชนบท ซึ่งเป็นผู้สูงอายุส่วนใหญ่ของประเทศ บริการต่างๆ ที่จัดขึ้นยังมีลักษณะที่ไม่กระจายตัว การดำเนินงานในส่วนขององค์กรภาครัฐหรือเอกชนค่อนข้างจะจำกัด ทั้งในด้านปริมาณและรูปแบบ บางกรณีก็มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้สูงอายุเฉพาะกลุ่มอายุที่เป็นสมาชิกกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ การเกื้อหนุนผู้สูงอายุที่จัดโดยหน่วยงานภาครัฐก็ประสบปัญหาทั้งด้านบุคลากร งบประมาณและการจัดการ การให้บริการแก่ผู้สูงอายุจึงยังไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึง และไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริง (ศิริวรรณ ศิริบุญ. 2543 : 2)

ปัญหาสำคัญอย่างยิ่งอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาการขาดแคลนข้อมูลการศึกษาและวิจัยเชิงระบาดวิทยาเกี่ยวกับผู้สูงอายุ ข้อมูลผู้สูงอายุที่ประสบทุกข์ยาก เดือดร้อนถูกทอดทิ้งจากสังคม โดยเฉพาะในเขตชนบท ทำให้มีปัญหาในการจัดบริการสวัสดิการสังคมด้านต่าง ๆ แก่ผู้สูงอายุ เพราะข้อมูลที่มีอยู่ในปัจจุบันเป็นข้อมูลที่ได้จากผู้สูงอายุเพียงบางกลุ่มเท่านั้นที่ยังไม่สามารถเป็นตัวแทนของภาพรวม ทำให้ไม่ได้รับทราบถึงปัญหาและความต้องการในด้านบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่แท้จริง โดยเฉพาะผู้สูงอายุในเขตชนบท (กรกช สังขชาติ. 2536 : 89 – 90)

เทศบาลตำบลอรุณนิคม ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่มีหน้าที่ในการดูแลความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ให้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดีในด้านต่างๆ ซึ่งในด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุก็ถือเป็นภาระหน้าที่หนึ่งของเทศบาลตำบลอรุณนิคม ซึ่งในปัจจุบันเทศบาลตำบลอรุณนิคมได้มีโครงการต่างๆ เกี่ยวกับสวัสดิการของผู้สูงอายุ เช่น การจัดสรรเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายเดือน เดือนละ 500 บาท โครงการอาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุที่บ้าน การจัดตั้งชมรมผู้สูงอายุ การจัดประเพณีรดน้ำผู้สูงอายุในประเพณีวันสงกรานต์ การประสานขอรับเงินสงเคราะห์ในการจัดทำศพของผู้สูงอายุที่เสียชีวิต เป็นต้น ซึ่งโครงการต่าง ๆ อาจจะไม่เพียงพอหรือตรงกับความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงได้จัดทำการค้นคว้าอิสระเรื่องนี้ขึ้นเพื่อให้ได้รับข้อมูลความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริง เพื่อใช้ในการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานของเทศบาลตำบลอรุณนิคมในด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่เทศบาลตำบลอรุณนิคม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อจัดทำและนำเสนอยุทธศาสตร์ในการจัดสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่เทศบาลตำบลอรุณนิคม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะทำให้เราได้องค์ความรู้เรื่องความต้องการของผู้สูงอายุเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และจัดทำแผนในการให้บริการและการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริง

ขอบเขตการวิจัย

1. หน่วยในการวิเคราะห์

ได้แก่ ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอรุณนิคม อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอรุณนิคม จำนวน 3 ตำบล คือ ตำบลท่าช้าง ตำบลพระนอน และตำบลสามไถ อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวนทั้งสิ้น 1,390 คน (ชาย 653 คน หญิง 737 คน)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลรัษฎา อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย ปัจจัยด้านต่างๆ 10 ด้าน ได้แก่

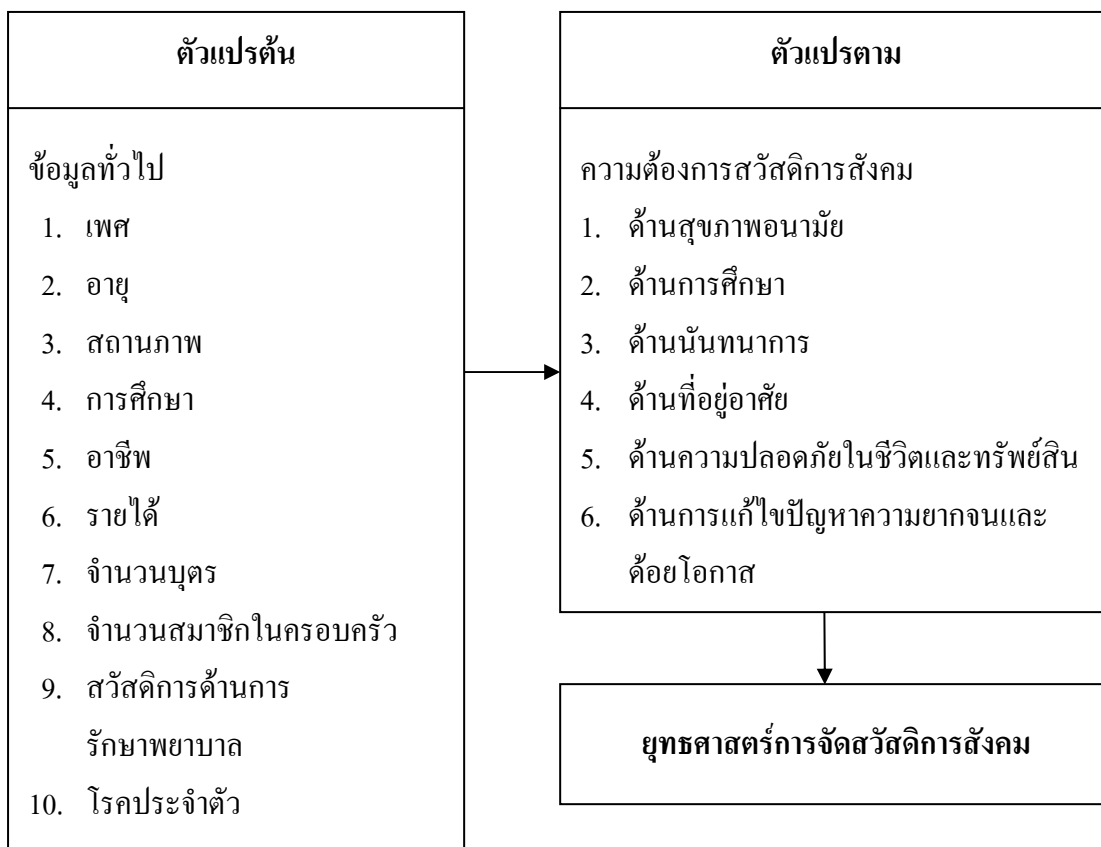
- 3.1.1 เพศ
- 3.1.2 อายุ
- 3.1.3 สถานภาพ
- 3.1.4 การศึกษา
- 3.1.5 อาชีพ
- 3.1.6 รายได้
- 3.1.7 จำนวนบุตร
- 3.1.8 จำนวนสมาชิกในครอบครัว
- 3.1.9 สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล
- 3.1.10 โรคประจำตัว

3.2 ตัวแปรตาม ความต้องการด้านสวัสดิการสังคม 6 ด้าน ได้แก่

- 3.2.1 ด้านสุขภาพอนามัย
- 3.2.2 ด้านการศึกษา
- 3.2.3 ด้านนันทนาการ
- 3.2.4 ด้านที่อยู่อาศัย
- 3.2.5 ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- 3.2.6 ด้านการแก้ไขปัญหาความยากจนและด้อยโอกาส

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาของผู้สูงอายุในปัจจุบันและปัญหาที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต เนื่องจากสังคมไทยกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (มีผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ 10) และความต้องการที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลรัษฎา อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการจัดสวัสดิการสังคมให้แก่ผู้สูงอายุโดยศึกษาสวัสดิการในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้สูงอายุ หมายถึง บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ทั้งหญิงและชาย ซึ่งเป็นวัยที่มีสภาพร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางเสื่อมลง มีความอ่อนแอทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เป็นบุคคลที่ต้องการได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอรัญญิก

สวัสดิการสังคม หมายถึง ระบบการจัดบริการทางสังคมซึ่งประกอบไปด้วยสวัสดิการด้านต่าง ๆ 6 ด้าน คือ

1. สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย
2. สวัสดิการด้านการศึกษา
3. สวัสดิการด้านนันทนาการ
4. สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย
5. สวัสดิการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
6. สวัสดิการด้านการแก้ไขปัญหาความยากจนและค่อยโอกาส

สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยสำหรับผู้สูงอายุ ถือเป็นสิทธิของผู้สูงอายุที่จะได้รับการรักษาพยาบาลที่ได้มาตรฐานทั่วถึงมีประสิทธิภาพ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

สวัสดิการด้านการศึกษา หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านการศึกษาสำหรับผู้สูงอายุ ได้แก่ การให้ความรู้ที่จำเป็นต่อการเป็นผู้สูงอายุที่มีคุณภาพ การฝึกอาชีพที่เหมาะสมสำหรับผู้สูงอายุ และการจัดกิจกรรมเผยแพร่ข่าวสารสำหรับผู้สูงอายุ

สวัสดิการด้านนันทนาการ หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านนันทนาการสำหรับผู้สูงอายุ ได้แก่ การจัดตั้งชมรมผู้สูงอายุ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในที่สาธารณะ โครงการสวนสาธารณะและที่พักผ่อนหย่อนใจ

สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุ ได้แก่ การจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา การจัดหาที่อยู่อาศัย/ซ่อมแซมที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้สูงอายุที่ยากไร้ โครงการสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำเพื่อที่อยู่อาศัย

สวัสดิการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสำหรับผู้สูงอายุ ได้แก่ การจัดบริการด้านรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยให้แก่ผู้สูงอายุ และส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ได้รับการทารุณกรรม ถูกแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ถูกทอดทิ้ง

สวัสดิการด้านการแก้ไขปัญหาความยากจนและด้อยโอกาส หมายถึง การให้บริการสวัสดิการด้านการแก้ไขปัญหาความยากจนและด้อยโอกาส ได้แก่ การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพรายเดือน การจัดตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุ การสงเคราะห์ในการจัดงานศพตามประเพณี การจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคม

แผนยุทธศาสตร์การจัดสวัสดิการสังคม หมายถึง การจัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาทางด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ซึ่งได้มาจากผลสำรวจความต้องการของผู้สูงอายุและนำมาวิเคราะห์ผล

เทศบาลตำบลอรุณอุฎก หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่เป็นนิติบุคคล ซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงฐานะมาจากสุขาภิบาล เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 สำนักงานตั้งอยู่ ณ เลขที่ 99 หมู่ที่ 8 ตำบลท่าช้าง อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีพื้นที่ปกครองรวม 3 ตำบล 19 ชุมชน ประกอบไปด้วย ตำบลท่าช้าง 8 ชุมชน ตำบลพระนอน 7 ชุมชน และตำบลสามไถ 4 ชุมชน

ระดับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ หมายถึง คะแนนความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ซึ่งได้มาจากการสำรวจความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เทศบาลตำบลอรัญญิก

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทราบความต้องการที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการของผู้สูงอายุในพื้นที่เทศบาลตำบลอรัญญิก อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการส่งเสริมสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ
2. นำยุทธศาสตร์ในการจัดสวัสดิการของผู้สูงอายุที่ได้จากการสำรวจ ไปจัดทำแผนยุทธศาสตร์และจัดทำเป็น โครงการด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุในพื้นที่เทศบาลตำบลอรัญญิกต่อไป